

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Кръзозъ

ГОДИНА ТРЕТА
БРОЙ 8
мартъ 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ВЕЛИКДЕНЬ

Великденъ е най-радостниятъ празникъ за малки и голѣми. Радватъ се децата. Рад-

ватъ се майкитѣ и бацитѣ. Радватъ се всички Божии създания. Птици пѣятъ въ небето. Шарени агънца блѣятъ въ полето. Цвѣта разнасятъ сладкъ дѣхъ.

Великденъ!
На този денъ е възкръсналъ за вѣченъ животъ Исусъ Христосъ, Синътъ Божий, който донесе на човѣчеството най-свѣтлата вѣра, най-добрата надежда и който каза, че само любовта ще спаси свѣта.

Заради своето учение той биде разпнатъ на кръстъ отъ лошитѣ и заслѣпени люде, за да възкръсне още на третия денъ за вѣченъ животъ.

Неговото възкресение е великъ празникъ, който всички народи празнуватъ съ голѣма радост!

Нека на тоя светъ и великъ денъ всѣки си даде обещание, че ще следва заветитѣ на Богочовѣка! Нека въ всѣко сърдце да има обичъ къмъ другитѣ, защото само съ обичъ и доброта ще бждемъ щастливи и радостни!

БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ

Въ утрината щомъ запѣятъ твойтѣ пролѣтни нивя съ тебѣ се радвамъ и живѣя, златна българска земя!

Въ слънце плувнатъ ли селата, заблести ли бистъръ сводъ — гордостъ чувствувамъ въ душата, че съмъ синъ на тозъ народъ!

Меденъ вѣтръ да повѣе въ разшумѣли дървеса — чучулига да запѣе въ твойтѣ сини небеса —

да засвири тихо въ мрака гласъ на дѣдовски кавалъ, пѣсень да запѣе селяка въ радостъ, мъжа или жалъ —

тази пѣсень азъ жаднѣя, и съсъ нея на уста — съ тебѣ се радвамъ и живѣя — златна българска земя!

Славчо Красински

ВЕЛИКДЕНСКИ ЯЙЦА

Шарени, червени, жълти и зелени гледатъ ги децата весели, засмѣни.

По случай седмицата на българската книга Дружеството на детскитѣ писатели ще издаде брой 4 отъ съюзния вестникъ „ДЕТСКА КНИГА“ и ще устрои на 26 мартъ, въ салона на кино „Европа паласъ“, голѣмо литературно четене.

ПРОЛѢТЪТА ПРИСТИГА СЪ САМОЛЕТЪ

Малкъ тригъ-филмъ на „Славейче“ — рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Вѣтръ вѣе и разнася шумъ отъ близкъ самолетъ, тичай, Ганке, тичай, Мацо, азъ пъкъ ще вървя напредъ!

Вечъ подаватъ се тревички и глухарчето цвѣти, ще пристигнатъ пойни птички, Пролѣтътъ ще зашепти:

Дойдохъ тукъ, дечица малки, бързо съ моя самолетъ, тичайте при вашѣ майки, почистете вий навредъ!

Че Великденъ следъ менъ идва съ козунаци и яйца, пѣсни и игри ще има за послушнитѣ деца.

Григоръ Угаровъ

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Колата възкачваше баирчето. Отъ дълбоката гора звнѣше клепалото на манастиря като нѣкаква чудна пѣсень на горско птиче. Летѣше надъ високитѣ дървета, по които блѣскаше росата на ситни капчици, като мъниста. Слизаше на разбития пѣтъ, провираше се между рогата на Бѣлчо и заспиваше подъ чергилото край Ангелчо.

Ангелчо гледаше напредъ бѣлото кубе, което надничаше между столѣтнитѣ дѣбове, дърпаше продрания кожухъ на дѣда си и питаше тихо:

— Това ли е манастиря?
— Това е, дѣдовото, ей го кубето съ златния кръстъ, виждашъ ли го?

— Виждамъ го! Ама златенъ ли е?
— Златенъ, златенъ — клатѣше глава старецътъ.

Очитъ на детето се лепѣха по бѣлото мѣстище, което ту се мѣрнѣше, ту се скриваше задъ тъмната гора.

Съмваше се вече. Надъ канаритѣ нѣкой сякашъ разсип-

ваше стопено злато, а върховетѣ на гората покриваше съ варакъ. Две поточета бързаха надолу едно до друго, като братчета, плискаха се и подскачаха. По тревата още стоеше росата на бѣли капчици, като мънички очи. Долу въ полето бѣше легнала бѣла мъгла, като бѣло млѣко. Но скоро мъглата почна да се топи въ свѣтлината на слънцето.

Колата скръцна и спрѣ. Ангелчо обърна глава. Червенъ обръчъ отъ тухли заграждаше манастиря, като крепостъ. Предъ вратата бѣха спрѣли още коли. Дѣдо Спасъ слѣзе. Откачи синджиритѣ и поведе воловетѣ. Ангелчо се изправи. Но главата му горѣше, като чели нѣкой рѣскаше подъ русото му калпаче живи вжглени. Пакъ се гътна назадъ върху възглавницата.

Манастирската врата се отвори. Колитѣ тръгнаха напредъ, а дѣдо Спасъ остана последенъ.

До кладенеца разпрегна воловетѣ. Върза ги за преднитѣ

козелета. Сложи имъ сѣно. После взе торбата съ питата и червенитѣ яйца въ кошничката. Прегърна Ангелчо съ едната рѣка и го свали на земята. Детето се хвана за кожата и тръгна полека. Двамата преминаха двора. Наврѣха се подъ лозницитѣ. Влѣзоха презъ низката врата въ черквата. Вътре бѣше препълнено. Хората стоеха единъ до другъ. Дѣдо Спасъ свали шапката си, взе и калпачето на Ангелчо, заведе го до печката и го остави.

— Ще гледашъ тамъ, ей въ оная врата! — рече му той. Отъ тамъ ще излѣзе владиката. Следъ това отиде напредъ. Откри питката и я остави до стѣпалата, занали една свѣщъ и я бодна между червенитѣ яйца въ кошничката.

Надъ олтаря отъ една голѣма рамка гледаше Христосъ, нагазилъ въ нивитѣ. Ангелчо се взрѣ въ него. А очитъ на кроткия Исусъ сякашъ оживѣха. Стори се на детето, че тръгна. Зашумѣха узрѣлитѣ класове и зарониха червени зърна. Отъ нивитѣ излетѣ едно бѣло птиче, тупна криле и кацна на рамото му. Наврѣ-

клонъ въ ухото му и му каза едно нѣщо, по-сладко отъ приказка. Сърдцето на Ангелчо изтрѣпна и затупа като барабанче. А Христосъ стѣпваше леко изъ нивитѣ и идваше къмъ него. Ангелчо падна на колѣне. Помръзна отъ страхъ. Какво да Му каже. Да, да — ще каже, че е боленъ. Птичето изчурулика сладко и звѣнливо. Бѣлата му опашка треперѣше. Христосъ идѣше вече срещу болното дете и благославяше съ дигната рѣка. По класовѣтѣ кацаха свѣтулки, трепкаха и блѣщукаха като фенерчета, сякашъ тѣ водѣха добрия баща на хората.

Когато дойде съвсемъ близо до момчето, то затвори очи, свѣтлината се сипѣше въ очитѣ му, като свѣтквава жаръ.

— Христосъ Возкресе! — нѣкой запѣ въ църквата и Ангелчо дигна глава.

— Владиката, владиката! — сбугаха се хората.

— Владиката, синко! — рече старецътъ, а на сухата рѣчица на детето падна една гореща капка.

Като свърши службата, дѣдо Спасъ и Ангелчо си тръг-

наха. Скрѣцна колата по нанадолнището, воловетѣ дигнаха глави и ярема се опрѣ въ здравитѣ имъ рога.

Колата нагази въ нивитѣ. Въ сжцитѣ ниви, детопредималко вървѣше Христосъ, само че узрѣли. Така си мислѣше момчето.

Не мина много и то срѣчка стареца, който седѣше напредъ, дълбоко замисленъ.

— Дѣдо бе? — извика то.

— Какво, синко!

— Ти виждалъ ли си Исуса Христа?

— Не съмъ, синко, защо?

— Защото азъ го видѣхъ.

Той ходѣше изъ узрѣли ниви и благославяше. После дойде при мене. Какъвъ е добъръ и кроткъ!

— Е щомъ си го видѣлъ, ще оздравѣешъ!

— Истина ли, дѣдо?

— Истина, само Исусъ ни пази насъ отъ незолитѣ и ни прощава!

Малкото сърдце на Ангелчо изтрѣпна отъ радостъ. Свѣтнаха очитѣ му. Нѣкаква чудна сила го грабна и го понесе изъ пшеницитѣ, които шумѣха като дълбоко море.